

'Het werk op de mijnenveger houdt me van de straat'

Hans Abels (73) werkte zes jaar bij de Marine en werd daarna onder andere tramconductor en buschauffeur in Amsterdam. Na zijn pensioen besteedt hij veel tijd aan het behoud van de Mahu, een mijnenveger uit 1960, die op de NDSM-werf in Amsterdam ligt.

Vijftien jaar was hij pas. Apetrots stond Hans Abels in zijn matrozenpakje aan dek van het marineschip. Carla, zijn vriendinnetje, wuivend op de kade. Wat waren ze nog jong en wat zouden ze elkaar missen. Toch was Abels vastberaden toen hij zich aanmeldde bij de kazerne op Kattenburg: hij wilde bij de Marine. Zijn moeder moest toestemming geven, omdat hij eigenlijk te jong was. "Die stemde er meteen mee in. Ik werd steeds opstandiger en ze was allang blij dat ik een tijdje wegging." Zijn moeder had eerst de ambachtsschool voor hem in gedachten. Ze was weduwe met vier kleine kinderen en had het niet breed. Hans moest maar gauw gaan werken. Maar erg soepel verliep het niet op de ambachtsschool. "Ik kreeg een vijl in handen die volkomen bot was. Er viel niet mee te werken. Gelukkig had ik een bijbaantje als krantenjongen op het Amstelstation. Daar verdiende ik het weekloon van een volwassen kerel mee. Van dat geld kocht ik een mooie vijlenset voor mezelf." Op school kon zijn leraar weinig waardering opbrengen voor zijn fonkelnieuwe vijlenset. Wat een onzin! Hij moest gewoon de vijlen van school gebruiken! Grondig de pest in had Abels. Hij zou die leraar wel krijgen. "Ik wist dat hij één zwak had: een Mauser-schuifmaat, het mooiste meetgereedschap dat er is. Ik ging naar de winkel en vroeg naar de duurste Mauser-schuifmaat uit de serie. Een weekloon was het voor me. Toen ik het ding op school liet zien, trok mijn leraar wit weg van woede. Daarna ben ik van school gestuurd."

VAN DE MARINE NAAR DE BUS

Bij de gevechtsonderzoekdienst van de Marine voelde Abels zich beter op zijn plek. "Ik ben onder meer in Zuid-Amerika geweest en in Key West, bij de blokkade van Cuba. Een spannende tijd. Ik maakte heel wat mee. Uiteindelijk ben ik ermee gestopt,

omdat ik vaker bij Carla wilde zijn." Na zijn terugkeer in Nederland vond Abels een baan als tramconductor bij het gemeentelijk vervoersbedrijf GVB. Later werkte hij ook als trambestuurder en buschauffeur en klom op tot hoofd vervoer. Buslijn 6, die de Czaer Peterstraat aandeed, werd beroemd onder de passagiers en bewoners. Abels herinnert zich nog goed de oudere dame die de bus in stapte. "Dag m'n jongen", zei ze op z'n Amsterdams. Ze had een papier van de ondersteuning, de AOV, bij zich. Dat begreep ze niet. Ik nam haar mee naar het eindpunt en hielp haar daar met invullen. Een andere keer kwam ze met een brief van haar dochter uit Canada. Die kon ze niet lezen, omdat haar bril stuk was. Ik las de brief voor. Dikke tranen liepen over haar wangen toen ze het aanhoorde." Op een zeker moment vergaarde lijn 6 zo veel bekendheid dat ook buurvrouwen zich bij Abels voegden met hun formulieren. "Ik liet mijn collega Gerrit op de bus heen en weer rijden, terwijl ik de vrouwen hielp met invullen. Zo hield ik twee keer per week spreekuur. Als collega's vroegen wat ik

aan het doen was, antwoordde ik steevast 'Dat wil je niet weten.' Het was een fijne tijd. Ook met collega's. Onderling waren er altijd veel pesterijen en gekke streken."

VAN VADER OP ZOON

Abels' zoon Bas is inmiddels ook al vijftienvier jaar buschauffeur bij het GVB. "Hij spreekt nog regelmatig collega's uit mijn tijd. Die zitten nu tegen hun pensioen aan. 'Sommigen worden emotioneel, anderen gaan nog net niet huilen van ellende als ze je naam horen', vertelt Bas me dan", lacht Abels. Na vijfenveertig jaar ging hij met pensioen. "Piet Aberkrom, ook gepensioneerd buschauffeur en marineman, vroeg of ik hem wilde helpen met het opknappen van een oude mijnenveger aan de NDSM-werf: de Mahu. Met een groepje vrijwilligers hebben we keihard gewerkt om het schip in originele staat terug te brengen." De eerste zeetocht naar Terneuzen was ontzettend spannend. Windkracht zeven. "De golven sloegen over de brug heen en we hadden nog niet zo veel ervaring. 'Kruis je vingers en hopen dat het goed

gaat', zeiden we. Maar we zijn er gekomen. In Terneuzen wachtte de familie Mahu, naar wie de mijnenveger vernoemd is, ons op. Op de terugweg stonden Carla en mijn zoon Bas midden in de nacht op de kade. Net als vroeger."

TOEN WERD CARLA ERNSTIG ZIEK

Helaas werd Carla in 2011 ernstig ziek. Nadat ze geopereerd was aan een nieuwe hartklep, kreeg ze een hartstilstand. "Vijfenzeventig dagen lag ze in coma op de intensive care. Ik zat dagenlang aan haar bed. Ze reageerde op mijn stem, dus ik las haar veel voor. Later, toen ze bijkwam, moest ze revalideren in Heliomare. Ze was enorm dapper. Maar treurig genoeg werd ze na haar herstel besmet door een gevaarlijke bacterie. Die vrat haar lichaam van binnen op. Vreselijk, na zo'n lange strijd. Enige tijd voordat ze stierf, zei ze: 'Elke dag dat ik leefde, was het waard om bij je te zijn.' Die woorden grijpen me nog steeds erg aan."

'Die woorden op haar sterfbed grijpen me nog steeds aan'

Nu, vijf jaar later, lukt het Abels steeds beter zijn leven zonder haar vorm te geven. "Ik zit in een zangkoor, bekleed verschillende functies, zoals voorzitter Maritieme Tradities en voorzitter van de Havensociëteit, en ben nog steeds druk met de Mahu. Aan een schip blijf je werken. En dat is mooi, want het houdt me van de straat." ■

